

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstablen, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. II.

Den 1. Marts 1866.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præsident Brigham Young, jun.

i Generalraadet i Birmingham den 5te Februar 1866.

Fra „Millennial Star.“

Jeg ønskede, Brodre, at fremlægge for Eder den samlede Rapport over den europeiske Mission, men da ikke alle Rapporter endnu ere indsendte fra de forskjellige Conferencer, maa det opstættes til en anden Gang. Listen over de Brodre, som ville blive løste, skal blive op læst i Eftermiddag. Der er et stort Antal, som vil vende hjem til Zion fra England, saa vi ville næsten have Mangel paa Eldest til at besætte de ledige Bladse, men Missionerne i Wales og Danmark ere endnu godt forsynede. Jeg vilde synes om at høre fra enhver af Brodrene en Beretning om deres Arbeide og deres Følelser med Hensyn til det Værk, de arbeide for. Jeg harber, at alle Mær-værende leve og handle efter det bedste Lys og den Kundstab, de ere i Besiddelse af; hvis ikke, vilde det være sorgeligt for dem, eftersom det var umuligt at nyde de Belsignesser, der tilhøre Præstedømet, uden at handle ret. Dersom vi ere

gudhengivne i voit Sind, vil Herrens Land være tilstede i dette Raad, og dens livgivende Indflydelse vil føles af dem, som øve Tro ogaabne deres Hjerter, for at annamme den. Den ganske Kirles Dine ere henvendte paa os, og vidende, at vi ere modte til sammen her, forvente vore Meds forbundne i dette Værk, at vi skulle handle som Guds Mænd. Vi bør dersor ikke stusse dem eller foraarsage dem den mindste Skygge af Bedrøvelse. De Pagter, som vi have gjort, bør holdes ufrænkede, og dersom vi forblive trofaste, kan ingen Tristelse, eller Provelse overvinde os eller rolle vor Standhaftighed. Ingen kan forsonne de Pligter, der paa hvile ham, og dog forblive trofast samt gaae hjem til Zion med uplettede Klæder. Vi bør være paa vor Vagt mod alle Ding, som ikke ere ret, og afholde os fra Brugen af Tobak og sterke Drille, som ikke ere nødvendige for os i Udsørelsen af vore Pligter. Vi bør ikke lovet

Herren at afholde os fra saadanne Ting, og derefter bryde et saadant Øste, hvilket bedrover Herrens Land. Dersom vi aabne Veien for en Last, vil den bane Veien for andre; desuden er det ikke ret i den Almægtiges Øine, at de, som gaae ud til en falden Verden for at prædike Evangeliets Principer, skulle hengive sig til Nydelsen af saadanne Ting, der misbruges af Mennestene. Om kort Tid vil der ikke være saa Mange af os tilbage her for at arbeide i Missionen, hvorfor det er nødvendigt, at vi, som ere igjen, fordobble vores Anstrengelser, og noie vogte os for, at ingen Pligtforsommelse fra vor Side maa standse Værkets Fremgang, eller skade den Indflydelse, vi have. Jeg er ikke bange for, at Modstanderen skal faae Magt til at tilintetgjøre vor Gjerning i disse Lande, uden vi selv skulde give ham Anledning dertil. For ikke at falde i Hjendens Snarer maae vi bestandigen give Agt paa os selv. Dersom vi elses den Almægtige og hans Rige — og arbeide for samme, bor vi være trofaste. Det kunde maaske siges, at det er Egennytte, der driver os til at arbeide vel i Haabet om en tilkommende Belønning, og denne Slags Egennytte kan ikke kaldes stadelig. Have I stræbt flittigen og af al Eders Magt at opbygge Riget? Hvis ikke, saa tilraabe os Himmelens Engle, hellige Bæsener og alle gode Mænd i Himmelten og paa Jordten at være trofaste. Vore Gjerninger ere ikke gjorte i Mørket; de ere optegnede i Evighedens Arkiver. Vi bor derfor tage Hensyn til den Almægtige og vore Venner og ikke afvige fra Pligtens Sti, vidende, at dersom vi gjøre saa, er det vanstædtig og besværligt at vende tilbage igjen. Vi kunne nyde de Velsignelser, som Oldtidens Mænd længedes efter at besidde, som Apostler og Propheter forventede, haabede og bade om; lader os derfor vogte os for at for-

spilde disse Forrettigheder ved at ringe-agte dem og træde dem under vores Fod-der. Dersom vi onste at holde Guds Be-falinger, vil Intet overvinde os, thi ydre Omstændigheder kunne ikke paavirke os saaledes, som en Hjende i vort eget Bryst kan. Dersom vi ere tro mod os selv og mod vor Gud, ville vi vorde styrkede; thi dersom vi, folende vor egen Svaghed, bede om Kraft, vil Herren stjænke os den og velsigne os, naar han seer, at vort Begjær til at tjene ham er herstende over enhver anden Følelse.

Stristen siger: „Det staer ikke altid til den, som vil, eller til den, som løber, men til Gud, som gør Misund-hed.“ Nogle af Brodrene besidde Vel-talenhed, men ofte er et simpelt Vidnes-hvrd kraftigere end en vekslende Tale, naar det er fremført ved Guds Land. Her i Udspredelsen kunne vi ikke gjøre Mænd og Kvinder fuldkomne i deres Kund-stab om Saliggjorelsens Plan, hvorfor de maae hjemsamles til Zion. Under-viser de Hellige, hvorledes de skulle leve her, at de kunne være i stand til at gjøre Noget for deres Udfrielse, og siger dem, at Herren vil ikke være ansvarlig for, om de skulle omkomme i Babylon, dersom de have været ligegyldige i deres Pligters Opfyldelse. De kunne ikke ustraffede for-kaste Indsamlingsprincipet. Det vilde være det Samme, som om en Mand efter at være blevet dobt, vilde forkaste Haands-paaleggelse for den Hellig-Lands Give. Det ene af Evangeliets Bud er ligesaa nødvendigt som det andet til Menneskets Frelse. Dersom vi erfare, at der nu ikke ere saa mange Hellige i disse Lande, som i de foregaaende Aar og at Missionen gradviis astager, kunne vi deraf forstaae, at Herren unddrager sin Land fra Folket og at Veien til Udfrielse vil snart luk-kes. Nationerne ere trofast blevne ad-varede for de Straffedomme, som skulle

komme over dem. Jeg ønsker derfor at see, at Indsamlingsaanden skulle tiltage iblandt de Hellige, saa at de kunde blive frelsté baade timeligen og aandeligen; dog vil jeg sige til deres Trost, som have bestrebt sig for at undslye, men ikke funnet, at naar den Tid kommer, at Herrens Bredeskaaler skulle udgydes over Verden, ville de blive bevarede ved Guds Almagt. Derfor behøver Ingen at twile om Guds Riges endelige Triumph eller om de Trofastes og Lydigens Frelse. Herren er lige-saa mægtig til at befrie os nu som forдум, thi han er den samme Gud og værger over os, som han gjorde over vore Fædre. Vort eneste Haab om Frelse ligger i den stadige Opsyldelse af vore Pligter. G, mine Brødre, som arbeide i det

hellige Præstedomme, lægger for Eder selv en Grundvold, paa hvilken en Bygning kan opføres, der vil bestaae evindeligen, dersom den er bygget af de rette Materialier, hvis ikke vil den falde. Jeg seer ikke saa meget hen til, hvad vi udføre idag, som mere til hvad vi berede os for eller gjøre os stikkede til at udføre i Fremtiden. Dersom vi troe, at Gud efterhaanden vil nedbryde Verdens Niger og Herredømmer for at lade Zion udvikle sig i Magt og Hærlighed, naar den Tid kommer, om vi ikke have været trofaste idag, skulle vi ikke modtage de Lydigens Belønning, ei heller indgaae i de Bøliger, der ere beredte for de Kætfærdige. Maas Herren dersor styrke, bevare, opholde og velsigne os, Amen.

Betrægtninger over „Mormonismens“ Guddommelighed.

(Fra „Millennial Star“)

(Forhåat fra Side 153.)

Idet vi forbigaae det Faktum, at dette Skrifsted gjælder Skabelsen af Menneskets Legeme og ikke af dets Aand, læse vi om Noah, at Gud gav ham den Lov, at han vilde kræve et Menneskets Blod af dets Medmennesker eller af Dyr, sigende: „Og viesseligen, jeg vil udtræve Eders Livs Blod, af alle Dyrhs Bold vil jeg udtræve det, og af Menneskets Haand, af Enhvers Haand, endog hans Broders, vil jeg udtræve Menneskets Sjæl. Hvo, som udøser Menneskets Blod, ved Mennesket skal hans Blod udøses;“ og den Almægtige ansørte som Grund for denne Lov: „Thi i Guds Billede stakte han Mennesket.“ (1ste Moseb. 9, 5. 6.) Alljaa,

Grunden hvorfor et Menneskes eller et Dyrhs Blod kræves som Gjengjæld for Udgylelsen af et Menneskets Blod, er, at man ødelægger det, som er stadt i Guds Billede. Mord eller Drab ødelægger ikke det „moralste Billede,“ men det legemlige, og tilintetgjør det, hvori Mennesket ligner Guddommen.

Nutidens Theologer have præbiet længe og høit om at Mennesket ved Fal-det tabte sin Skabers „moralste Billede.“ Antag nu, at vi henvende os til Paulus, der levede nogle Tusinde Aar efterat Mennesket (som man siger) havde tabt Guds „moralste Billede.“ Vi finde, at han ansører en simpel Grund for, at Manden

stulde bede med blottet Hoved, og denne Grund er, at „Manden er (ikke var) Guds Billede og Øre.“ Dersom Menneskene endnu paa Pauli Tid, der var saa dybt sunken i Fordærvelse, havde sin Skabers Billede, saa have vi ikke nogen Grund til at troe, at det var et moralst Billede. Desforuden, hvor er Styrken af Pauli Beviisførelse, at en Mand har blotte en vis Deel af sit Legeme, fordi hans aandelige Egenstaber til en vis Grad ligne Gud? Der er ikke nogen Mening i den ansorte Grund, medmindre vi antage, at Manden ved at bedække sit Hoved, bedækkede Noget, der lignede Gud, og da Legemet er det Eneste, som kan bedækkes med Klæder, maa der menes et legemligt Billede.

Vi have altsaa disse overeensstemmende Vidnesbyrd angaaende dette Emne: Guds egen Bestrivelse om, hvordan han stakte Menneskets Legeme, Propheternes Udsagn, ifolge hvilke de altid saae Gud i en legemlig Skikkelse — og Jesu eget Vidnesbyrd, idet han vandrede her paa Jordens som „Faderens udtrykte Billede“, og endelig have vi en Stadfestelse derpaa i de Bud, som ere grundede paa Menneskets Lighed med Guddommen, og hvilke bevise det sande Forhold, vi staar i til vor „Fader, som er i Himmelten.“

Idet vi have indpræntet denne Sandhed i vort Sind, ille vi henvende vo. Opmærksomhed paa det Vidnesbyrd, vi have angaaende det endnu større Slægtslagsforhold, som er mellem Mennesket og Gud med Hensyn til de aandelige Egenstaber. Vi ville paa eengang gaae lige til ham, som er „Veien, Sandheden og Livet.“ Den store Masse iblandt Christenhedens Troesbekendere indrømme, at Jesus var delagtig i den guddommelige Natur og var i Besiddelse af alle Guds Egenstaber. Men gjorde han nogensinde Fordring paa at udmarkes fremfor Guds øvrige Sonner og Døtre, forsaavidt det

angik Oprindelsen til hans Væsen og Egenstaber? Han fordrede den høieste Verdighed, — han gjorde Fordring paa at være bleven helliget og luttret udtrykkelig med Hensyn til det store Ørkl, han stulde udføre, men hvad der angik Fuldkommenheden af hans medfødte Egenstaber, da gjorde han ingen anden Fordring for sig selv end for Menneskene i det Hele taget, med Undtagelse af den øverste Myndighed og Net til at lede dem, og dog var han Guds Søn. Han sagde til sine Disciple: „Min Fader og Eders Fader, min Gud og Eders Gud.“ Naar I bede, skulle I sige: „Vor Fader, som er i Himmelten.“ „I skulle ikke kalde Nogen paa Jordens Fader, thi Gen er Eders Fader, nemlig Gud.“ At han ved Venævnelsen Fader ikke blot meente Skaber, er tydeligt formedelst det mærkelige Sprog, han pleiede at bruge ved andre Lejligheder.

Han bruger det samme Sprog for at udtrykke den Overeensstemmelse og det Slægtslagsforhold, der er mellem Mennesket og Guddommen, som naar han taler om det Forhold, han selv staar i til Gud. Han figer om sig selv: „Jeg er i Faderen, og Faderen er i mig.“ Om sine Disciple figer han: „Paa den Dag skulle I hjende, at jeg er i Faderen, og I i mig, og jeg er i Eder.“ (Joh. 14, 20.) Med andre Ord: „Paa den Dag, da de personlig stulde komme til at hjende Faderen, vilde de saae at see, at Hylden af hans guddommelige Egenstaber i Sandhed hvilede paa Sonnen, ligesom de da selv vilde være i Besiddelse af de samme Egenstaber, og det i en saa høj Grad, at de vilde hjende, at Guddommens Magt og Grundstætninger være udviklede hos dem selv saaledes, at deres egne Egenstaber, ligesom vilde affspejle sig i Evigheden.

I en fuldkommen Overeensstemmelse med disse Begreber om Menneskets gud-

dontmelige Herkomst finde vi, at Jesus ansører Davids Ord: „Jeg har sagt, I ere Guder, og enhver af Eder er den Høiestes Born,” og idet han bruger det samme Skrifsted som et Bevis, hvorfør han kaldte sig Guds Son, siger han: „Dérsom han kalder dem Guder, til hvilke Guds Ord kom, og Skriften kan ikke feile, hvorfør sige S da til den, som Faderen har helliget og sendt til Verden: Du bespotter Gud, fordi jeg sagde, at jeg er Guds Son?”

Allt dette er i Korthed indbesattet i him bethydningsfulde Bon, som han opsendte for Alle, der vilde adlyde Evangeliet: „Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord fulde troe paa mig. Paa det de maae Alle være Get, ligesom Du, Fader, i mig, og jeg i Dig, at de og skulle være Get i os, at Verden kan troe, at Du har udsendt mig. Og jeg har givet dem den Herlighed, som Du har givet mig, paa det de skulle være Get, ligesom vi ere Get, jeg i dem, og Du i mig, paa det de skulle være fuldkommede til Get, og at Verden kan hænde, at Du har udsendt mig, og har elsket dem, ligesom Du har elsket mig.” (Joh. 17, 20–23.)

Og som Kronen paa det Hele have vi hans herlige Forjættelse, der er givne til alle Menneskens Born: „Den, som seirer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Throne, ligesom og jeg har seiret og sidder hos min Fader paa hans Throne.” (Aab. 3, 21.) Denne herlige Forjættelse er stadfæstet ved den Hellig-Aands Rost, der erklaerer ved Paulus, at vi ere kaldede til at være „meddeelagtige i de guddommelige Egenstaber“ — „Guds Arvinger og Jesu Christi Medarvinger,“ og meddeelagtige i „al Guds Hylde.“

Hvor er her Uligheden mellem ham og Mennesket? Hvor er Forfjellen mellem ham og Menneskets Ret til en evig

Magt og Herlighed, med Undtagelse af at han fra Evighed af har Ret til Overherredømmet? Faderens Egenstaber kunne ligesaa godt hvile paa dem som paa ham; den samme Herlighed, som Faderen havde givet ham, vilde han ogsaa give dem; deres fuldkommengjorte Egenstaber kunne ligesaa godt affspeile sig hos ham som hans hos dem, og ligesom han havde „seiret“ og vundet en Throne, saaledes kunne ogsaa de gjøre det samme. Her er en Sammenblanding af Individer — en noie Forbindelse mellem Sjæle, hvilken ikke kan finde Sted med Hensyn til Væsener, der ere af forskjellige Slags. Læg saa Mærke til, hvilken noiagtig Lighed der er mellem Betingelserne for Menneskernes Ophoielse og Maaden, hvorpaa Jesu blev ophoiet. Mærker Eder hans Bon: „Jeg beder, at de maae være Get, ligesom vi ere Get,” — og hans Forjættelse: „Den, som seirer, skal have Magt over Hedningerne, ligesom jeg annammede af min Fader“ og „han skal sidde med mig paa min Throne, ligesom og jeg har seiret og sidder hos min Fader paa hans Throne.“ (Aab. 2, 26. 27. 3, 21.) Ordene: „Ligesom jeg,“ vise, at Jesus saae, at Menneskene skulle vinde en Ophoielse paa samme Maade, som han havde vundet sin, og at deres tilkommende Tilværelse skulle blive majestætisk og herlig ligesom hans egen. Om vi end vilde antage, at Faderen havde sendt tusinde Frelsere til Verden istedetsfor den ene, kunde Jesus da have brugt et tydeligere Sprog for at vise, at de alle havde deres Udspring fra den samme Gud, og følgelig være bestemte til Ophoielse, — end det han betjente sig af?

Sammenlign disse Skrifsteder angaaende Menneskernes udvortes Lighed med Guddommen, deres Anlæg til at opnæe en guddommelig Fuldkommenhed og Jesu høvas herlige Forjættelser — med de

Kjendsgjerninger, som vi selv kunne iagttagte med Hensyn til hans ophoiede Kundstab, hans undersfulde Magt og uendelige Storhed — og saa domme, om vi ikke have god Grund til at antage den herlige Læresætning i „Mormonismen,” at Gud, Engle og Mennesker ere eet Slags Væsener, der kun ere forskellige i Henseende til deres Fremadstriden, Kundstab, Hærighed og Magt.

Saavidt ere vi altsaa fremad med Hensyn til Livets Stueplads og Fremadskridningens Bane. Vi have set, at Menneskenes naturlige Egenstæber ere bestemte til at følge dem i hin Verden. Vi forstaae, at Gud er et saadant Væsen, at et udødeligt Menneske, iflædt Kjød, kan være Get med ham, „ligesom han og Sonnen ere Get.“ Vi ville fremstætte det Spørgsmaal: „Dersom et Menneske med Kjød og Been kan bevæge sig i den samme Kreds, som Gud, og opnæae den samme Fuldkommenhed, som han, hvad Slags Væsen maae vi da antage Gud for?“ Jesus kaldte ham ved en vis Leilighed „Menneske,” sigende: Ingen farer op til Himmelten, uden den, som er i Himmelten.“ (Joh, 3, 13.) Dersom Jesus, der kaldte Gud sin Fader, var en Son af det „Helligheds-Menneske, som er i Himmelten,” saa er Hemmeligheden angaaende „Gud” og „Menneske” paa en gang oplost. Vi undres da ikke over, at vi ere blevne lært at kalde ham vor Fader; vi undres ikke over, at han kan være i Mennesket og Mennesket i ham, eller over, at dersom han er i Besiddelse af Throner, Herredomme og Magt, vi skulle tilbydes det samme. Evighedens Forhæng er paa engang rullet op; den Hellige Skrifst udspredet Lys over ethvert Punkt. Menneskets Skabelse i Guds Billede, — Hemmeligheden af, at Skaberen kunde have en „eenbaaren Son,” — Menneskets underfulde Egenstæber, — den Un-

derviisning om Udødeligheden og Guddommen, som bliver os meddeelt her i Kjødet, — Hædrenes Længsel efter at faae et saa talrigt Afskom, som Stjernerne paa Himmelten: Alt er afsloret, hvis Gud er et udødeligt Menneske — vor Slægts guddommelige Overhoved, og vi hans Afskom, der er bestemt til at stride fremad evindelig under hans faderlige Herredomme ifolge den patriarchalske Orden.

Når vi betragte Universet, der udstrækker sig i det uendelige Rum med dets utallige Kloder, hvilke alle, saavidt Menneskene kunne see og fatte, ere stakte og stikkede til at være Opholdsteder for saadanne Væsener, som vi, medens deres utallige Mængde bærer Bidnesshyrd om deres evige Udvikling, da kunne vi noglunde fatte Storheden og Hensigten med det mægtige Værk, idet vi betragte de utallige Verdener som bestemte til Boliger for udøelige Væsener.

Istedetfor at Alt i Naturen viser, at Verdensrummet altid har været og vil evindelig blive opfyldt af virkelige Kloder, prædikes der om en tilkommende Tilværelse, hvor der blot vil eksistere en „aandelig Materie,” men hvis Meningsloshed tydelig gjendrives saavel ved virkelige Kjendsgjerninger i Naturen som formedlet Guds aabenbarede Ord.

Dette er dog imidlertid (som vi allerede før have sagt) blot een Side af Skildringen med Hensyn til Gud. Her see vi Gud staar i Forbindelse med Mennesket, eller rettere, vi see Menneskene staar i Forbindelse med Gud, idet deres Sjæle ere organiserede af Elementerne til hans Væsen og Egenstæber. Fra den anden Side betragtet, gives der ikke noget menneskeligt Sprog, som kan udtrykke Horden og Dybden, der er mellem det stakkels, uvindende og dodelige Menneske, og Gud, vor evige Fader, som boer i et Lys, hvilket intet Menneske i dets nærværende Til-

stand kan komme til, ham, der er omgivet af flere Verdener end de Stovgran, hvorfaf Tusinder af Verdener som denne ere sammensatte, rustende sig i Herlighed og Majestæt omkring hans Bolig, hvor han ved et Blif, som gjennemtrænger Rummet og udmaaler alle sine Hænders Gjerninger og ved sin Aands Kraft opholder og regerer alle sine Skabelser og er i alle Ting og gjennemtrænger alle Ting, ligesom Alt er evigt for ham. Et saadant Væsen er vor Fader! Men dette er frevet for at der maatte indgydes Tro i vore Sjæle — for at vi formedelst Bevidstheden om Storheden af vor Herkomst og herlige Evner kunde blive styrkede til at seire ligesom Jesus, og fremfor Alt, for at vi kunde lære at hænde Sandhedens Kraft til at forædle vore Egenstæber, der have sit Udspring fra Gud.

Lad derfor Tænemmelighed fulde et hvert Hjerte for vore Sjæles uendelige Fremadskriden, for Simpelheden af Saliggjørelsens Plan og for at Clementerne til evige Riger ere rundt omkring os og indenfor vort Omraade.

O, vaagner op, S Menneskenes Born, vaagner op og lader uopholige Lovsange opstige til de celestiale Hinne for Abenbaringen om den kostelige Perle, der er nedlagt hvs os — for Abenbaringen af de herlige „Sandheder, som bringe Liv og Usørfrankelighed for Lyset.“

7de Capitel.

Ægteskabet.

Vi ville nu henlede vore Læseres Opmærksomhed paa et Emne, der forekommer os at være noget Skønt og Ophsiet — og end yderligere Kjendetegn paa „Mormonismens“ guddommelige Oprindelse — nemlig dens ægteskabelige Institutioner.

Saalænge Menneskene ere uvidende om Gud og hans Love og den tilkommende Tilværelse, de gaae imøde, „give og tage Menneskene til Ægte“ uden at raadsføre sig med den Almægtige, thi da Menneskene ikke have troet, at høiere Væsener havde Noget at skaffe med dette Livs Unliggender, have de folgelig heller ikke troet det nødvendigt at tage ham med paa Raad. Og da deres Religionssystemer ikke have fremstillet Formerelsen af menneskelige Væsener som nogen Velsignelse, men have snarere bragt dem til at troe, at den var en Horngelse af Synd og Glendighed, have de ikke haft nogen særegen Bevæggrund til at onsfte Opsyldelsen af det første store Bud, som Herren gav, da han velsignede det første Ægteskab: „Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden.“ (1 Moseb. 1, 28.)

Efter den Kundstab, vi have om Nutidens Tænkemaade er Hensigten af Ægteskabet tabt af Syne, og indgaaes som øfest af egennytte Bevægrunde eller af en flygtig Lidenstab; det er først, naar Menneskene kunne lære at indsee den sande Hensigt med deres Tilværelse, at den ægteskabelige Pagt vil faae sin rette Betydning.

Ogsaa med Hensyn til dette Punkt viser „Mormonismen,“ at den er af guddommelig Oprindelse, da den indgyder os et saadant Haab om vor uendelige Tilværelse og den Herlighed, vi ere bestemte til, at den udfolder Skønheden af det første, store Bud, som Herren gav i Henseende til Menneskeslægtens Formerelse, ligesom det Sidste-Dages Evangelium forhier Bigtigheden af Ægteskabet, helliger og forædler det — og gjør os ansvarlige baade for Gud og Menneskene med Hensyn til Overholdelsen af den hellige Pagt. „Mormonismen“ henleder vor Opmærksomhed paa Nødvendigheden af Ordningen af det ægteskabelige Liv, i Særdeleshed

i vor Tid, da Menneskene ere sunfne saa dybt i Fordærvelse og Laster.

Den lægger Beslag paa vor Opmarksomhed i Henseende til dette Punkt paa Grund af, at „Tidernes Fyldes store Huusholdning“ nu er indført formedelst Åabenbaring fra Gud, hvilken Huusholdning skalde indføres henimod Slutningen af den Tid, som det er forundt Menneskeslægten at have nogen Tilværelse i her paa Jordens. Den er bestemt til at lede Menneskene tilbage til deres oprindelige Standpunkt, hvorved de etter ville kunne opnaae Fædrenes Styrke og Levealber.

Det er ikke nødvendigt at sige Meget om Faldet; dog synes det at have været nødvendigt for at Menneskene kunde komme til at nedstige under alle Ting, for at de derved desbedre kunde lære at hjælde Førstjellen mellem Gudt og Ondt, at Adam maatte falde for at kunne blive Fader til dødelige Væsener, paa det de kunde blive prøvede under Livets forskellige Omstændigheder, saa at de kunde opnaae den nødvendige Erfaring, hvorved de kunde blive dygtiggjorte til engang at indtage en Plads som Fædre og Konger i Guds evige Rige.

Uagtet Faldet var dog Uddeligheds-spiren saa kraftig hos Adam, at han opnaaede en Alder af næsten tusinde Aar, men hans Esterkommere hensaldt efterhaanden til Fordærvelse og Laster, hvorved de paaddroge sig forskellige Sygdomme og svækkede deres Livskraft mere og mere, indtil deres almindelige Levetid i Noahs Dage var bleven indskrænket til omtrent 400 Aar. Enhver af de følgende Generationer er stedse sunken dybere og dybere, baade i aandelig og legemlig Henseende og har mere og mere ødelagt den oprindelige legemlige Livskraft fra Himmelens,

indtil man i vore Dage beregner den almindelige Levealber til blot 33 Aar.

Saaledes er Menneskeslægten gaaet nedad Trin for Trin uden nogen anden Udsigt til en tilkommende Tilværelse end at nedstige i det yderste Mørke, efterladende et tomt Øde til at regjere paa Jordens, ligesom Mørket engang svævede over det mægtige Dyb, og før at tilkjende give det Ondes Magt og Dødens Seier.

Men Gud, Engle og Propheter have erklaaret, at det aldrig skal ske. Prophetiens Øst har gjenlydt over Jordens og erklaaret, at der skal komme en Dag, da Ødelæggeren, som har tilranet sig Magten over Menneskeslægten og truer med at tilintetgjøre den sidste Levning af den himmelske Skare, der er sat paa denne Jord, skal blive standset og dreven tilbage til sit Sted.

Men dette Værk kunde ikke paabegyndes førend henimod Slutningen af den Tid, der var bestemt som en Provestand for Menneskene, for at de midt iblandt Synb, Ugudelighed og de Gjenvordigheder, som Jordlivet medfører, kunde opnaae den nødvendige Erfaring. Dersor blev Udsætelsen af dette Værk forbeholdt de sidste Dage, da Gud vilde samle sine Hellige fra alle Jordens Dele og indføre saadanne Grundsatninger og Institutioner iblandt dem, som kunde være stillede til at giengive det menneskelige Legeme dets naturlige Styrke og Livskraft. Jesus indførte ikke disse Institutioner, fordi der i hans Dage endnu var et langt Tidsrum tilbage, inden Døden havde udført sit Værk. Dette er Aarsagen til, at Jesus og Apostlerne ikke talte meget om de Love, der vedrøre Egtestabet.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

„At adlyde er bedre end Offer, og at give Agt paa, end Hednien af Væddere.“ (1 Sam. 15, 22.) Disse Skriftenes Ord minde os om, at Lydighed og Agtpaagheden er Herren behageligere end noget som helst Offer. Det vil deraf lidet gavne os, hvor opoffrende vi end ere, dersom vi forsommte Lydighed og Agtpaagheden mod Herrens Love, Bud, Besalinger og Raad. Herren kræver denne Lydighed af os ikke saameget for sin egen Skyld som for vor; idet han formedelst sin Wiisdom bedre forstaaer hvad der er os gavnligt og hvad der bedst tjener til hans Planers og Hensigters Udførelse paa Jorden. Vi de Sist-Dages Hellige anerkjende Herrens Nejgieringsmyndighed; vi forstaae at uden Veileitung af hans Land og hans be-myndigede Tjenere kunne vore Foretagender ikke lykkes os, og at Ulydighed og Gjenstridighed fore os til Ulykke og Fordærvelse, dersom vi fremture deri. Den bedste Maade at fremme sin egen Welsærd paa, er at adlyde Herren, underlæste sig Ledelsen af hans Præstedomme og gjøre det, der forlanges af os til Opbyggelsen af hans Rige. Ere vi kaldte til at arbeide i Biingaarden som Evangeliets Tjenere, da er det vor Pligt trooligen at arbeide deri, indtil vi med deres Bisfalde, som have beskiltet os, eller som raade over os, blive løste. Det er ikke vor Ret, som Eldste i denne Kirke at bruge vor Indflydelse over Andre til at anvende deres timelige Midler for vor Udfrielse uden det seer med dens Bidende og Billie, som præsiderer over os. Hvorfor ikke? Fordi vi ellers hindre Udførelsen af Herrens Planer, Evangeliets Udbredelse og Israels Indsamling. Vor længere Tjeneste kunde have været fornøden, og de Midler som burde have været hensigtsmæssigere anvendte, blive brugte anderledes end paaregnet, hvilket forårsager Norden og Forvirring. Om vi ere i Besiddelse af Midler, hvormed vi onse at fremme Herrens Gjerning eller hjælpe Andre, da vilde det ikke være ret af os at bortlaane disse Midler eller anvende dem paa anden Maade, end de, der bestyre disse Anliggender, raade til, thi derved forhindres Udfrielsen af værdige Trængende, og de bestyrende Eldste frarøves deres Ret til at opfylde sine Pligter og lammes i Udførelsen af deres Instructioner.“ Grindrer deraf at Lydighed er bedre end Offer; i alle Eders Foretagender gaaer i Raad med og adlyder dem, Herren har stillet over Eder, da vil Belsignelse ledsgage Eders Handlinger, der ere overensstemmende med Guds Billie.

I, som ere paalagte Ansvarer af Bestyrelsen over de forskellige Afdelinger af denne Mission, seer til at alle vores Instructioner vorde udførte efter sammes Indhold og Aand, og den ellers de Eldste af Eders Medarbeidere, der handle i Modsetning dertil, gør ham ansvarlig deraf, og stands ham i hans Operationer; thi det er Herrens udtrykkelige Billie, at de Midler, som kunne affses, skulle anvendes til de værdige Fattiges Udfrielse, til deres, som i en lang Tarrække have bevist deres Trofasthed, som ikke have sviget deres Pagter, som have holdt sig rene og ubesmittede af denne Verden, og bidraget ester Eyne til Herrens Sags Fremme.

Alle de Hellige længes efter Udfrielse, det er naturligt og rigtigt; men da

Herren vil have et prøvet Folk, synes ikke Udfrielsen altid at komme til den Tid, vi skulle ønske, og vi synes maaſte, at Beien aabnes for Mange, som kunde have haft godt af at prøves lidt længere i Babylon. Dersom de Hellige være fuldkommen lydige og villige i alle Ting, kunde faadanne Uregelmæssigheder undgaaes; men det er ofte Tilfældet, at de, som have Midler ihende, udlove og udlane dem længe før de have raadfort sig med Conferencens eller Missionens Præsident, til andre end dem, disse vilde have valgt; og da vi ille ville berøre nogen sin Handlighed, beklage vi at ikke kunne hjælpe dem, som vi stulde ønske og som vi vide have gjort sig forhjente til Udfrielse. Men værer forvissede om, at Dagen vil komme, da de værdige Trængende skulle vorde udfriede; thi Jordens og al dens Hylde hører Herren til, og Zions Born ville arbeide for Indsamlingen af de Adspredte af Israels Huus og Herren vil sætte Himmelens og Jordens Kræfter i Bevægelse for deres Skyld, men Salige ere de som have hjulpet med i dette Arbeide, thi „Lydighed er bedre end Offer.“

Joseph Smiths Lernetsløb.

Mai 1840.

(Fortsat fra Side 156.)

Jeg haaber, at De og Deres Famille har det godt, og jeg beder min himmelstæ Fader, at vi maatte leve evindelig, dog ikke for at blive forfulgt af Pobelen, men for at nyde hverandres Selskab i Fred. Jeg længes efter endnu engang at see mine Venners Ansigt i vort fædre Hjem. Det er bedre for mig at være her, fordi Herren har kaldet mig til at være en Medarbeider i dette store Værk, men det er haardt for mig at være adfælt fra mine gamle Venner, som have bevist sig beredvillige til at nedslægge deres Liv for hverandre. Jeg har dog det Haab, at Herren engang vil forunde mig den Glæde at gjensee mine gamle Venner i Amerika. Hils Deres Hustru fra mig. Jeg erindrer hende i mine Bonner, og tillige Fader og Moder Smith. Jeg erindrer den Gang, jeg først saae Moder Smith, og de Provelser, hun havde, da Herrens Værk begyndte i hendes Familie. Tillige beder jeg Dem at hilse Broder Rigdon og Familie, samt Broder Hyrum

og Familie tilligemed alle de Trofaste i Christo.

De Brodre, som ere komne fra Amerika, have det alle godt. Jeg ønsker at gjøre Dem nogle Spørgsmaale. Skulle vi strax lade Mormons Bog trykke her i Landet? Man spørger efter den fra alle Kanter. Tolden paa Boger er saa høi, at vi ikke kunne tænke paa at føre dem over fra Amerika. Et andet Spørgsmaal: Skal Lærdommens og Pagtens Bog trykkes, som den nu er, for at gaae ud til Jordens Stationer, og skulle vi give dem den, saasnart vi kunne? Eller hvad skulle vi gjøre? Skulle de Tolv blive sammen for at virke som et Qvorum, eller skulle de gjøre Forretninger i Kirkens Navn? Aarsagen, hvorfor jeg spørger om dette, er for min egen Tilfredsstillelse. Dersom Herren har et Ord til os, da er jeg for En villig til at modtage det.

Jeg ønsker, at De vilde strive til os, saasnart De har modtaget denne Skrivelse, og lad mig vide, om vi skulle lade Mor-

mons Bog trykke strax eller ikke, eller om vi skulle handle efter vores egne Følelser. Dersom jeg skulle handle efter mine egne Følelser, vilde jeg lade dette Folk faae Mormons Bog, saasnart jeg kunde. Men nestene her i Landet ere aldeles forskjellige fra Amerikanerne. De sige, at det kan ikke være muligt, at Nogen kunde forlade sit Hjem og reise saa langt, dersom han ikke i Sandhed var en Herrens Djener. De synes ikke at kunne disputere; et simpelt Vidnesbyrd er nok for dem. De træggle og bede om at faae Mormons Bog, og var det ikke for Præsternes Skyld, vilde de følge efter Herrens Djener og spørge, hvad de skulle gjøre for at blive frelste. Præsterne føle netop nu, som de gjorde i Frelserens Dage. „Dersom man lader denne Sekt blive faaledes ved, ville Romerne komme og borttage baade vort Land og Folk.“

Leg onsker, at De vilde fortælle mig, hvorledes Fætter Lemuel og Alle baade iblandt de Halv- og Heel-kultiverede have det. Jeg tænker meget paa vores Venner, Familier og Besiddelser. Jeg fuer fremad til den Tid, da Herren skal tale faaledes, at det skal gjennemtrænge de Gjenstridiges Hjerter. De erindrer Frelserens Ord til sine Disciple: „Eder er det givet at hende Guds Riges Hemmeligheder, men dem, som ere udenfor, ved Lignelser.“

Brodrene her ere meget øengstlige for at komme til at emigrere til hiint Land, og Nogle onsker at reise til Østeraaret. Hvor skulle De tage hen? Deres Skifte ere forskjellige fra vores, og det vilde derfor være behageligere for dem, at ned sætte sig for sig selv. Det er næsten uden Undtagelse blot de fattige, som annanume Evangeliet. Jeg troer, at Nogle komme over til Østeraaret. Mit Raad til dem, som agte at reise, er, at de tage til de vestlige Stater, hvor de kunne leve iblandt Landmænd og vente efter nærmere Ordre

fra Kirkens Authoriteter, og Alt vil blive godt.

De maa undskynde min ringe Skrivelse; jeg har kun løselige berørt nogle Ideer. Jeg onsker at faae vide Noget om Brodrene Hjemreise til Østeraaret; jeg troer, at Nogle af os ville komme. Vi skulle sende vores Skrifter til Dem og til nogle af de andre Brodre. Jeg onsker, De vilde være af den Godhed, at give mig en udsorlig Østerretning om de Hellige, thi jeg soler for dem og beder for dem bestandigen. Vi traenge meget til Hjælp her i dette Land. En Amerikaner kan gjøre mere her end mange af de Eldste, som ere opreiste her ved Evangeliets Prædiken. Vi have strevet efter Nogle. Jeg onsker, at de vilde komme saa hurtigt, som de kanne.

Om vi kunde tage til fire Steder ad Gangen, kunne vi dog ikke opfylde alle de Anmodninger, vi have, om at komme og prædike. Jeg venter saadanne Raad fra Dem med Hensyn til de Eldste, der komme, som De maatte ansee for nødvendige for os og dem. Jeg onsker at vide, om der er nogen Udsigt til, at Negjeringen vil gjøre Noget for os. Da vi forlod New York, forekom det mig, at der kun var en meget daarlig Udsigt for os.

Angaaende Nogens Kaldelse til de Halvfjerdindstyre og deres Udsendelse til andre Lande, skulle jeg onsker at vide, om det er rigtigt eller ikke at ordinere Nogen til dette Embede saalænge vi ere her. Et det bedst, at Nogle af dem komme tilbage til Østeraaret? Jeg antager, at Nogle af dem, der kom herover tilligemed os, ville vende tilbage, nemlig Brodrene Clark, Hedlock og Turley, dersom de faae Frihed dertil. Jeg antager, at De har hørt, at sidstnævnte Broder er i Fængsel. Han har været der hele Tiden siden min Ankomst til England, og hvorlænge han

vil komme til at blive der, ved Herren alene. Han blev fastet i Fængsel efter Angivelse af en Præst, under Foregivende af en gammel Fordring paa ham, men Ingen kan udfinde, hvori denne Fordring bestaaer.

Seg har netop nu truffet Broder Woodruff; han underretter mig om, at de Helliges Antal i den Deel af Landet belober sig til tre a fire Hundrede. Det er nu blot omtrent tre Maaneder siden, Broder Woodruff begyndte at arbeide her. Seg har just i dette Dieblik modtaget Brev fra Broder Turley, hvilket meddeler den Efterretning, at han ventede at

forlade Stedet den følgende Dag. Broder Woodruff fremsender sin Hilsen. Seg er som bestandig Deres hengivne,

Brigham Young.

Løverdag den 9de. Eldste Turley blev løsladt af Fængslet i Stafford, hvor han havde været indespærret siden hans Arrestation den 16de Marts sidstleden efter Tilskyndelse af John Jones, en Methodistpredikant, under Foregivende ud, at en anden Mand, som han havde staet i Forbindelse med for 15 Aar siden, inden han forlod England, havde en Fordring paa ham; men den virkelige Hensigt var at standse hans Prædiken. (Forts.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 158.)

Indiaanerne anvendte deres hele Magt, men Spanierne stode som en Klippe, hvilken Landser, Pile og Stene ikke formaaede at trænge igennem. De forsøgte flere Gange at beseige Forstandsningerne, men blevе drevne tilbage ubi Vand-Graven. Mange faldt paa begge Sider, men Slaget fortsattes uden nogen Fordeel for nogen af Parterne, indtil en tapper Rytter sprængte over Graven, og idet hans Hest voldsomt løb mod Bolværket, gav Torden og Palisaderne øster, og den forstrelkede Hest styrtede ind imellem Indianerne. Andre Ryttere fulgte øster og udbredte en saadan Skræk iblandt Copanerne, at deres Linie blev brudt, og de flygtede. Copan Gæle samlede sine tiloversblevne Folk paa et Sted, hvor han havde posteret en Afdeling som Reserve; menude af Stand til at gjøre længere Modstand flygtede de

og overlode Copan til sin Skjæbne. — Dette er den Beretning, som de spanske Historiestrøvere have givet om Copan, og ifolge denne Beskrivelse synes Bolden, som vi saae fra den modsatte Side af Floden, at være i en meget daarlig Tilstand; thi de store, massive Steenmure, som laae foran os, havde kun ringe Lighed med en Stad, hvis Forstandsning kunde nedbrydes ved en enkelt Rytters Angreb. Paa dette Sted kunde man ikke vade over Floden; vi vendte derfor tilbage til vore Muldyr, som vi satte es paa, og rede til et andet Sted ved Flodbredden, lidt højere oppe. Strommen var bred og paa enkelte Steder ogsaa temmelig dyb og rivende med en ujevn og stenet Bund. Da vi vare komne over paa den anden Side, rede vi langs Bredden paa en Fodsti, hvilken dog var besværlig at passere,

da den tildeels var bevoget med Kratstov. Jose banede Vej for os ved at borthugge Grenene, og vi fortsatte vor Tour, indtil vi vare komne til Foden af Muren, hvor vi stege af og bandt vore Muldyr.

Muren var opført af hngne Stene, der vare godt sammenfoiede, ligesom den ogsaa havde holdt sig godt. Vi besteg den ved Hjælp af et Slags stor Steentrappe, der paa nogle Steder var i fuldkommen Stand, hvorimod den paa andre var ødelagt af Treær, der vare vogede op imellem Sprekkerne, og vi naaede en Terrasse, hvis Skikkelse vi dog ikke kunde udfinde, da den var tæt indhyllet i Skov. Vor Fører banede Vej for os, og da den var halvt begraven i Jorden, kom vi forbi et Stykke af en Steen med omhyggeligt udført Billedhuggerarbeide og træf paa Hjørnet af en Bygning med Opgange paa begge Sider, og forsvarligt Treærne tillode os at see det, af Skikkelse og Udseende som en Pyramide. Idet vi gik i alle mulige Retninger fra Grundvolden af og banede os Vej igennem den tætte Skov, træf vi paa en stirkantet Soile, der var omtrent fjorten fod høj og tre fod paa hver Side med storartet Billedhuggerarbeide paa alle fire Sider fra Grundvolden af indtil dens øverste Kant. Paa Forsiden var en Mandsfigur, underligt og rigt klædt, og Ansigtet, der oiensynligt skulle forestille et Portrait, havde et alvorligt og strengt Udseende, og var vel stillet til at opvække Stræk. Bag siden havde forskellige Billeder, der aldeles ikke haade den mindste Lighed med Noget, som vi for havde set — og Siderne vare be-dækkede med Hieroglyffer. Vor Ledsgager kaldte denne Soile en „Afgud“, og foran samme var der i omtrent tre Fods Afstand en stor Steenblok, som ogsaa var forsynet med Figurer og Sindbilleder, og dette, sagde han, skulle forestille et Alter. Synet af dette uventede Monument forjog

paa eengang og for stedse al Uvhed med Hensyn til Beskaffenheten af de amerikanste Oldtidsminder og forbissede os om, at det vi sogte var interessant, ikke alene som Lewninger fra et ubehjærdt Folk, men tillige som Kunstmærker, der ligesom de for kort Tid siden opdagede historiske Beretninger vise, at det Folk, som engang beboede Amerikas Fastland, ikke henhørte til de Wilde. Vi fulgte vor Fører med en Interesse, der maa ske var større, end vi nogensinde vilde have følt den ved at vandre omkring iblandt Egyptens Ruiner. Da han undertiden tabte Sporet af Vejen, forte han os igennem den tætte Skov ved en uophørlig og kraftig Brug af sin Øre, og saaledes kom vi midt imellem halv-begravne Brudstykker til fire Monumenter af samme Beskaffenhed og Udseende som dem, vi før havde set, men nogle af dem havde dog langt smukkere Legninger, medens andre med Hensyn til Værdighed kunde maale sig med de smukkeste egyptiske Oldtidsminder. En af dem var flyttet fra sit Fodstykke formedelst uhyre Nodder, en Aanden var tæt indhyllet af Treærnes Grene, og en Tredie hældede mod Jorden og holdtes i denne Stilling af uhyre Biinranker og Snylteplanter, medens en af dem med sit Alter foran var tæt indhyllet af Treær, der syntes ligesom at beskynde og beskytte det som et helligt Minde. I Skovens høitidelige Stilhed syntes man ligesom at høre en Guddoms Klagen over et saldent Folk. Det Eneste, som forstyrrede den begravede Stads Stilhed, var den Sto, der foraarsagedes af Aber, som løb fra det ene Træ til det andet og Bragen af de torre Grene, der brakkedes ved deres egen Tyngde. Aberne løb over vore Hoveder i en lang Række i et Antal af 40 til 50 ad Gangen. Nogle gik til Enden af Grenene, idet de om-slyngete deres Unger med deres lange Arme og holdende fast med Bagbenene eller Halen,

sprang de fra det ene Træ til det andet, og med en Stoi, der lignede Bindens Susen, droge de længere ind i Stoven. Det var første Gang vi havde seet disse Mennestenes Esterabere, og med de be- synderlige Monumenter rundt omkring os synes de ligesom omvankende Nander af den hedengangne Slægt, bevogtede Kui-nerne af deres forrige Boliger.

(Fortsettes.)

M n h e d e r.

I den engelske Kirke er der i den senere Tid opstaet en Splid, der truer med at antage betenkelige Forhold. En ikke ringe Deel af Geistligheden har i en paasaldende Grad sagt at nærme sig Katholicismens Forme, medens Modpartiet fastholder den Organisation, der indførtes i det 16de Aarhundrede. I Forstningen fremtraadte denne Meningsforskelse kun i theologiske Debatter; men nu har den antaget en mere praktisk Skikkelse; thi der gives nu ikke saa engelske Kirker, hvor Guds-tjenesten finder Sted med et Ceremoniel, som ikke er synderlig forskelligt fra det tatholiske; ja, der gives endog Præster som optage den siden den engelske Kirkes Ad-stiftelse fra Katholicismen forkastede Liturgi og gjøre Fordring paa at bruge det latinske Sprog ved Siden af Modersmalet. Tilhængerne af den bestaaende Orden ere komne i stor Uro derover, og forskellige Andragender ere tilstillede Forsteministeren, hvori der anmeldes om Nedstættelsen af en kongelig Undersøgelseskommisjon, og Parlamentets Mellemkomst.

Finland. I et Brev fra en Matros, der farer med Briggen „St. Johannes“ fra Carlshamn, berettes følgende: Tirsdag Morgen kl. 2, da Skibet laa tilankers paa Helsingers Rhed, slog Lynet ned i Skibets Stormast, borttog Toppen og Merset, men anrettede ellers kun ubethdelig Skade paa Masterne og Seilene. I det Samme ramte ogsaa Lynet Kjettingen med saadan Kraft, at Skibet rystede saa voldsomt, at den Deel af Besætningen, som var paa Dækket, blev nogle Diebliske bedøvet, og den Deel, der var under Dækket, troede, at Skibet var blevet paaseilet.

Grækenland. Fra Athen meldes om et mærkværdigt vulkansk Fænomen, som har fundet Sted ved Den Santorin. I den lille Ø Nea Kameni, som for ca. 160 Aar siden stod frem af Bolgerne, hørtes den 30te Januar en dump Larm, som den følgende Dag blev saa stærkt, at man troede at høre en Kanonade. Paa et Sted ved Siden af var Havet i heftigt Opror, og hvide Dampe, som udbredte Svovllugt, steg op derfra. Henimod Aften begyndte Den langsomt at synke. Den 4de Februar brod der 4-5 Metre hoie Flammer frem paa Vestsiden af Den, hvor der er en Bugt, i hvilken Skibe kunne ligge for Anker. Paa den sydvestlige Deel af Den opstod der to smaa Hærsvandsøer, som bestandig blev større, idet Vandet deri i 4 Timer steg 5 Centimetre. Havet omkring Den farvedes rødt og fil en bitter Smag. Vorden er allerede sunken en halv Meter, og alle Dens Huse, som sidste Sommer vare beboede af Badegjæster, ere styrtede sammen.

Tyrkiet. Fra Syrien har Tyrkiet modtaget nye Hjelboposter. Maronit-opstanden gjor Fremgang og truer med at udbrede sig over hele Libanon, ja man

frygter endog for de andre syriske Provindser, hvor der hersker megen Utilfredsshed med Daud Paschas Forvaltning. Den tyrkiske Regierung iler derfor med at assende betydelige Forstærkninger, og den skal have haft i sinde, at sætte en Priis paa Joseph Karams og Metuali-Emiren Harfuz's Hoveder, men har dog opgivet det paa de fremmede Gesandters Raad.

Australien. breve fra Ny-Zeeland af 22de Januar indeholde Meddelelser om en stækkelig Begivenhed, som er foregaat der. Som bekjendt ligge Engländerne der stede i Krig med de Indsodte og de Wilde. Gouverneuren havde nu gjort Forslag til Fredslutning, og da Caunibalerne viste Tilboelighed til at tage derimod, sendte man en Engländer ved Navn Brougaton, der forstod deres Sprog, til dem for nærmere at forklare Fredsbetingelserne. Neppe var han imidlertid kommen i deres Bold, forend de bandt ham til et Træ og næste Dag skare store Stykker Kjød ud af hans Legeme, ristede og spiste det, uden at bryde sig om hans Krig og Sammer. Tilsidst begravede de ham levende. Ogsaa en Colonist Hendersons Son, der faldt i deres Hænder, hvorpaa man rev Linene ud af Hovedet paa ham og aad dem som en Lækkerbidsen. Uagtet disse Menneskeædere altid trækte det korte Straa i Kampen med Engländerne, blive dog næsten altid et Par af disse sangte og slagtede paa den grusomste Maade.

Blanding.

Under Borgerkrigen havde de Forenede Staters Regierung 40,000 engelske Mile Jernbaner til sin Raadighed. Broen ved Etowah, der er 625 Fod lang og 75 Fod høj, blev bygget paa sex Dage, Broen ved Chattahoochee endog paa fire Dage. Til Grants Armee hørte 2,140,102 Heste og 580,818 Muuldyr; Omkostningerne ved deres Underhold beløb sig til 1,090,000 Doll. om Dagen. De til Armeen hørende Heste og Muuldyr fortærede under Krigsen i alt 23 Mill. Bushels Mais, 79 Mill. Bushels Havre, 1½ Mill. Tons Hø og 21,000 Tons Halm, hvilket Alt til sammen kostede 155 Millioner Dollars. I Löbet af det sidste Krigsaar blev der udbetalt 105,019,406 Dollars til Klæder og Udrustningsgjenstande. For denne Sum blev der anskaffet 400,000 Treier, 3 Mill. Beenklæder, Underbeenklæder og Flonels Skjorter, 1,746,034 uldne Dæffener, 1 Million Feltflasker, 6 Millioner Par Stromper, 2 Mill. Tornystre, 10,000 Flag, 1400 Piber, 4000 Horn og 16,000 Trommer.

Fra Øvre-Inndalen i Tyrol strives: Vor Egn trues af en stem Fare. En af Gletscherne i Dejtdalen, de frygtede Verhanigletschere, ere begyndt at voxe saa stærkt, at den, som man kan forudsee, inden eet Aars Forløb — maaesse noget tidligere, maaesse noget senere — hvis der ikke i rette Tid og i rette Omsang træffes overordentlige Forholdsregler derimod, vil omgive den bagved liggende Dal med en stor Isivold. Derved ville alle Vandløb i Dalen samle sig i en stor Sø, og i dette Vand ligger en Fare, der som et Damolleessværd truer Beboerne i Lavningerne, da det altid flere Gange i Löbet af de sidste to Aarhundreder, fra hvilken Tid man i

det Hele taget har historiske Data om Fjærverdenens hemmelighedsfulde Liv og Virksomhed, har brudt øvelæggende frem fra sit Leie. Naar Fjærdæmningen esterhaanden smelter, bliver svagere, og tilsidst pludselig gjennembrydes af de uhyre Vandmasser, skytte de paa eengang som en Springslod ned i Dalen og anrette frygtelige Ødeleggelser i hele Egnen indtil en Afstand af et Par Dagsreiser fra Innsbruck. Den eneste Maade, hvorpaa Ulykken kan afværges, bestaaer i, at man esterhaanden stasser Vandet bort gjennem Fjærdæmningen, men naar Fjærforholdene ikke stille sig særdeles gunstigt, ere de Midler, der udkræves, saa omfattende, at de ikke staae til den fattige Økstdalbefolknings Naadighed.

Milde Vintre. Et frans^t Blad giver M. J. Mathieu en Fortegnelse over særdeles milde Vintre. Ifølge denne Fortegnelse byggede Fuglene 1132, 1289, 1421 og 1572 allerede i Januar Maaned deres Neder i de bladrighe Træer. I Året 1538 prængede Haverne i og om Paris allerede den 1ste Februar med Blomster. Ligeledes indeholde Mathieus Artikler Meddelelser om de nærligelige Modsatninger i Winter-Temperaturen, at det er koldt, hvor det skalde være varmt, og varmt, hvor det skalde være koldt. Et nærligt tilfælde indtraf i Vinteren 1773, da den lille By Sablev d'Olonne i Vendée og Omegn i 6 Miles Afstand var fri for Kulde, medens hele det øvrige Land blev hjemført af stærk Frost, og Loiremundingen var heelt tilfrossen. Denne Begivenhed, som bekræftes af den Lærde Le Condamine, der levede paa denne Tid, tiltrak sig almindelig Opmærksomhed, uden at Nogen fandt nogen rimelig Grund dertil. Som et Bevis paa denne Vinters Mildhed er den Omstændighed, at Træerne her i Danmark paa flere Steder allerede havde begyndt at udskyde Knopper.

In d h o l d.

	Side.		Side.
Bemærkn. af Præs. B. Young	161.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	170.
Betrægtninger over „Mormoniens“		Stephens og Catherwood's Reiser i	
Gudsdommelighed (fortsat)	163.	Central-Amerika (fortsat)	172.
Nedaktionens Bemærkninger (Om Ly-		Nyheder	174.
dighed og Agtpaaagivenhed)	169.	Blandinger	175.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Egypt hos W. E. Borden.